

ANUL 2 DE
APARIȚIE

SPERANȚA

Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia... (Marcu 16:15)

Revistă a creștinilor români din Australia

Cu Dumnezeu, cu oamenii lui Dumnezeu, pentru oameni

**OCTOMBRIE
2015**

Colegiul de Consilieri spirituali format din păstori:

Cornel Ghiță – Biserica Maranata
Daniel P. Nicolici – Biserica Speranța
Dorel Brândaș – Biserica Harul
Daniel Cârpean – Biserica Harul

Gelu Bondor – Biserica Adelaide
Ioan Bușan – Biserica Perth
Marin Cucuian – Biserica Maranata
Teofil Ciortuz – Prima Biserică Baptistă Română

Pentru detalii, corespondenții:

Nelu Albu, Bis. Harul – 0449 590 887
Iacob Cerbu, Prima Bis. Bapt. Melbourne – 0425 295 401, email: iacob1939@gmail.com
Viorel Sabou – 08 83878393; Mircea Ilaș, Bis. Bapt. Adelaide – 0414749179, email: enjoy_d_t@yahoo.com
Andrei Marcu, Bis. Speranța – 0405210697, email: andree_iuby@yahoo.com
Adrian Buzgău, Biserica Maranata – 0433766376, email: adrianbuzgau@gmail.com

Echipa editorială:

Constantin Oprănescu, Ioan Ciobotă, Aneta Oprănescu, George Oprănescu.
Email: sperantaaus@gmail.com
Consultant tehnic, Expediere Email și Facebook: Adrian Buzgău – email: adrianbuzgau@gmail.com

Costul unui abonament pe un an este de \$30.00
Commonwealth Bank. Hope Brochure/Speranta BSB: 063610 Acc: 10624398

Adresa Redacției: Editor, 35 Reid Street, Brown Hill, 3350 Victoria; Telefon: 0423659724
Email: sperantaaus@gmail.com

Echipa editorială și colegiul păstorilor consilieri spirituali își rezervă dreptul de ajustare a textelor și materialului pentru exprimarea corectă din punct de vedere gramatical și pentru respectarea Bibliei.

Viața de familie

Nemulțumit de viața ta ?

*Te obosește faptul că trebuie să te scoli mereu de dimineață? Alții nu s-au mai trezit.
Te enervează că ajungi obosit acasă după serviciu? Alții și-ar dori să aibă unul.
Te irită plânsul, râsetele și zburdălnicia copilului tău? Alții și-ar dori să aibă un copil.
Te deranjează faptul că familia sau prietenii îți cer ajutorul? Alții plâng de singurătate.
Te obosește școala și învățatul? Alții nu au avut șansa la educație.
Te obosește faptul că trebuie să gătești zilnic? Alții și-ar dori să aibă ce găti.
Te obosește mersul pe jos? Alții și-ar dori să se poată da jos măcar din pat.
Te enervează faptul că nu găsești loc de parcare pentru mașină? Alții și-ar dori să aibă ce parca.
Te îngrijorează faptul că nu ai reușit încă să-ți schimbi telefonul învechit? Alții nu-l au nici pe primul.
Te deranjează că trebuie să plătești facturi și impozite? Alții și-ar dori să aibă ce să li se impoziteze.*

Adrian Buzgău

Valorile spre care privesc cu nesaț toți oamenii sunt frumusețea, inteligența, talentul, șansa unei poziții, banii... și toate acestea doar pentru că oferă celebritatea, scoțându-l pe om, în mod artificial, din obișnuit, făcându-l, în mod greșit, special între semenii lui. Omul trăiește cu amintirea prezenței lui Dumnezeu, pe care a pierdut-o, cu gloria trecută a poziției de autoritate pe care a avut-o în Eden, iar starea prezentă de faliment și natura păcătoasă și nesătulă în care trăiește îl predispun la nemulțumire și la inventarea unui mod greșit de viață. Pentru că omul a pierdut Edenul și pe Dumnezeu, încearcă pe un alt drum să redobândească lucrurile pierdute.

Încearcă să fie ca Dumnezeu, încearcă să-și depășească condiția limitată și păcătoasă în care trăiește, sfidând consecințele judecății divine din Eden. Singurul domeniu în care Dumnezeu l-a încurajat pe om să fie asemenea Lui este sfințenia, însă omul vrea să fie asemenea lui Dumnezeu în putere, în slavă, în autoritate, în posibilități... Așa s-a născut visul artificial al celebrității, al superiorității bolnave față de ceilalți oameni.

Celebritatea este o mare povară, fiind o stare pentru care omul nu a fost creat. Oamenii pasionați de mașini vor să aibă mașini speciale, deosebite de ceilalți oameni, motiv pentru care atașează pe motor dispozitive care produc mai multă putere. Această improvizație însă pune o prea mare presiune pe angrenajul care duce puterea la roți, rupând cutia de viteze sau sistemul cardanic. Constructorul a proiectat mașina între anumiți parametri și peste ei se trece doar cu riscul distrugerii mașinii. Celebritatea este foarte tentantă, însă are riscuri și dureri pe care nu le cunosc decât oamenii care au gustat din fructul ei amar. Salvatorul Isus spunea: *„Cine vrea să fie mai mare între voi, să fie robul tuturor”*. Celebritatea deformează personalitatea, valorile și prioritățile, raportul la propria persoană, la

familie, la semenii, la natură, la Dumnezeu. Celebritatea promite senzația unei lumi inexistente, unei vieți fără moarte și eliminarea unor limite stabilite de Dumnezeu. Prețul celebrității este uneori pierderea identității, omul devenind un bun comun din care se înfruptă cu nesaț societatea. Celebritatea oferă bani, dar confiscă liniștea, oferă popularitate, dar interzice viața personală, oferă posibilități, dar oprește viața de familie sau cel puțin timpul acordat acesteia. Omul celebru este așezat în atenția tuturor, nu are dreptul să greșească, trebuie să fie perfect în toate privințele, trebuie să aibă mereu capacitatea să încante publicul.

De obicei, celebritatea este efectul manifestării unui talent special sau al unui complex de circumstanțe, însă purtătorul talentului nu este la fel de dotat în toate aspectele existenței sale. Greșeala publicului care este însetat după celebrități constă în faptul că nu-l percepe ca pe un om cu un dar special, ci ca pe un *om special*. Din acest motiv, criticismul exagerat al societății va reproșa absența excelenței în celelalte domenii ale vieții, devorând nemilos liniștea sufletească, perspectiva familiei, valoarea de sine și în final, viitorul persoanei care i-a entuziasmat până atunci. Omul nu este creat să trăiască la nivelul celebrității, unde nu mai dă socoteală nimănui, pierzându-și identitatea, echilibrul, percepția, simțul măsurii, prietenii, bucuria și uneori pofta de viață.

Biblia încurajează caracterul modest, nu asumarea meritelor, simplitatea, nu extravaganța. Adevărul nemilos este că publicul nu iubește omul, ci talentul din el, talent de care are nevoie să fie încântat și scos din rutina plicticoasă a vieții. Dumnezeu îl iubește pe om și, pentru binele lui veșnic, L-a trimis pe Fiul Său, Isus Hristos. Apostolii Domnului s-au autodenumit „robi ai lui Hristos” și scopul vieții lor a fost să servească lui Dumnezeu și semenilor. Ei au dat Regelui Isus Hristos gloria și închinarea pe care oamenii doreau să le-o dea lor, înțelegând că doar El o merită. Frumusețea, inteligența, talentul și pozițiile privilegiate trebuie închinare lui Dumnezeu cu toată modestia și fără pretenția celebrității. O astfel de perspectivă modestă îl va feri pe om de multe necazuri și-i va aduce aminte că este doar un muritor trecător.

Singurul care merită celebritatea este Dumnezeu!

DOAR VOIA TA, DOAMNE

Doar voia Ta, Doamne, cea sfântă, deplină
O vreau în a mea viață de-acuma mereu;
Să umblu prin haru-Ți, pe căi de lumină,
Și toată a Ta ne-ncetat să fiu eu.

Destul am căutat, prin puterea mea mică
Să-mi fac idealuri și să le ating,
S-aleg voia Ta m-am temut, mi-a fost frică,
Dar vreau orice teamă acum să înving.

O, cum am putut să nu cred că la Tine
Găsesc tot ce-ades am visat și-am dorit?
Cum n-am înțeles că Tu vrei al meu bine
Și gata oricând ești să-mi fi dăruit?

Cum să n-am nădejde l-a Ta rezolvare
Când Atotputernic ești Tu, Domnul meu?
Ești bun, iubitor, plin de milă, îndurare!
Ah, Doamne Isuse, ce oarbă-am fost eu!

Adesea veneam cu o listă în minte,
Cerându-Ți ce eu îmi doream arzător,

Dorind ca la ele Tu să iei aminte
Să fii plin de milă, binevoitor.

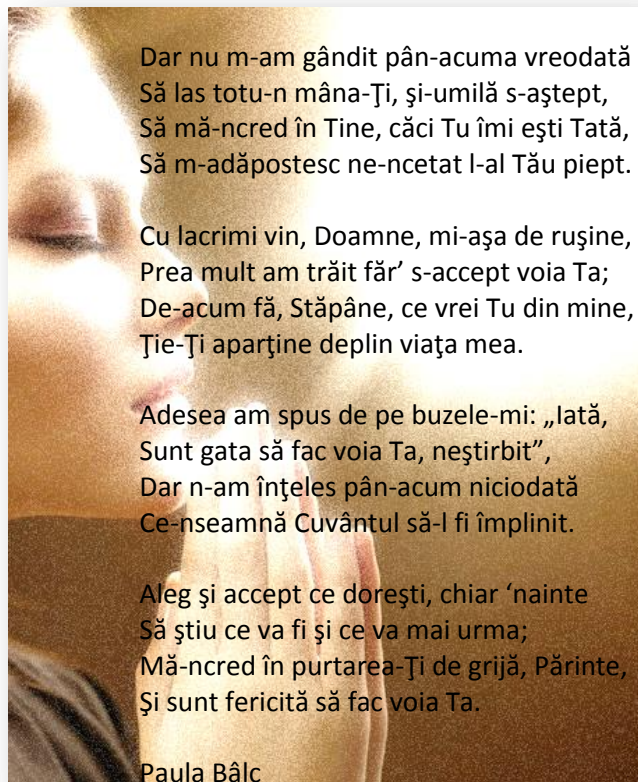
Dar nu m-am gândit pân-acuma vreodată
Să las totu-n mâna-Ți, și-umilă s-aștept,
Să mă-ncred în Tine, căci Tu îmi ești Tată,
Să m-adăpostesc ne-ncetat l-al Tău piept.

Cu lacrimi vin, Doamne, mi-așa de rușine,
Prea mult am trăit fără' s-accept voia Ta;
De-acum fă, Stăpâne, ce vrei Tu din mine,
Ție-Ți aparține deplin viața mea.

Adesea am spus de pe buzele-mi: „Iată,
Sunt gata să fac voia Ta, neștirbit”,
Dar n-am înțeles pân-acum niciodată
Ce-nseamnă Cuvântul să-l fi împlinit.

Aleg și accept ce dorești, chiar 'nainte
Să știu ce va fi și ce va mai urma;
Mă-ncred în purtarea-Ți de grijă, Părinte,
Și sunt fericită să fac voia Ta.

Paula Bâlc

MĂiestRIA CREIONULUI

Un copil își privea bunicul scriind o scrisoare. La un moment dat, îl întrebă:

– Bunicule, ce scrii acolo? Scrii o poveste care ni s-a întâmplat nouă? Sau poate e o poveste despre mine...

Bunicul se opri din scris, zâmbi și-i spuse nepotului:

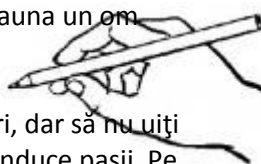
– E adevărat, scriu despre tine. Dar mai important decât cuvintele, este creionul cu care scriu. Mi-ar plăcea să fii ca el, când vei fi mare.

Copilul privi nedumerit creionul, fiindcă nu văzuse nimic special la acesta.

– Dar e la fel ca toate creioanele pe care le-am văzut în viața mea!

– Totul depinde de felul cum privești lucrurile, răspunse bunicul. Creionul are cinci calități, pe care dacă reușești să le menții, vei fi totdeauna un om care trăiește în bună pace cu lumea.

Prima calitate: Poți să faci lucruri mari, dar să nu uiți niciodată că există o Mână care ne conduce pașii. Pe

această Mână o numim Dumnezeu și El ne conduce totdeauna conform dorinței Lui.

A doua calitate: Din când în când trebuie să mă opresc din scris și să folosesc ascuțitoarea.

Asta înseamnă un pic de suferință pentru creion, dar până la urmă va fi mai ascuțit. Deci, să știi, dacă suporti unele dureri, ele te vor face mai bun.

A treia calitate: Creionul ne dă voie să folosim guma pentru a șterge ce este greșit. Trebuie să înțelegi că a corecta un lucru, nu înseamnă neapărat ceva rău. Ceea ce este bine, este faptul că ne menținem pe drumul drept.

A patra calitate: La creion nu este important lemnul sau forma lui exterioară, ci mina de grafit din interior. Tot așa, și tu pune accent mai mult pe ce se întâmplă înlăuntrul tău, decât pe exterior.

Și, în sfârșit, a cincea calitate: Creionul lasă întotdeauna o urmă. Tot așa, să știi că ceea ce faci în viață, va lăsa urme. Dragul meu, încearcă să fii conștient de fiecare faptă pe care o faci.

Paulo Coelho

Ioan Ciobotă

Oare știa Moise ce îl aștepta? Ce-ar fi fost dacă Moise făcea un buget de genul: „de câți bani e nevoie ca să treci 1.500.000 - 2.000.000 de oameni prin Marea Roșie ca pe uscat?”, fără să mai punem la socoteala minunile din Egipt - câte tone de sânge era nevoie ca să transformi marele fluviu Nil și toate apele Egiptului în sânge, etc, etc. Sau cu mana și prepelițele – cum să găsești furnizori de mană și de prepelițe, să nu fie expirate etc, etc.

Sau Daniel, s-a gândit care ar fi cea mai bună strategie pentru a închide gurile leilor și care era probabilitatea de a ieși teafăr din groapa cu lei? Sau cei trei tovarăși ai lui Daniel din cuptorul încins de șapte ori mai mult decât era necesar ca să transformi un om în scrum?

Dacă David ar fi solicitat niște studii de balistică, ca să determine unghiul exact de aruncare a unei pietre astfel încât să nimerească fruntea lui Goliat?

Câte ședințe ar fi trebuit să țină, câtă bătaie de cap, bugete, estimări, intrări-ieșiri, laptop-uri pe genunchi, etc, etc.

Apoi nici nu vreau să mă gândesc la oamenii pe care Domnul Isus i-a ales în echipa Sa, niște *vai-și-amar* cu care El vroia să cucerească lumea.

Revenind la timpuri mai recente:

Porunca Domnului este: „Duceți-vă și faceți ucenici”.

Strategia este: „botezându-i și învățându-i”.

Bugetul: „și iată că Eu... EU SUNT CU VOI până la sfârșitul veacului”.

Dar... după aceea? După sfârșitul veacului? Poate că un posibil răspuns ar putea fi: după sfârșitul veacului veți fi VOI CU MINE.

Există o nebunie a propovăduirii Crucii...

Propovăduirea Crucii nu presupune în primul rând ședințe, planificări, bugete, metode, bani, strategii, ci presupune INIMA !

Sunt necesare și importante și cele de mai sus, dar toate acestea ar fi ca o mașină fără șofer. Șoferul este esența. Chiar dacă mașina se strică, șoferul poate ajunge la țintă și fără mașină, dar mașina fără șofer NU poate ajunge la țintă.

Dumnezeu caută doar inimi dedicate în întregime.

Doamne, Te rog ajută-mă să am o inimă dedicată Ție în TOTALITATE, COMPLET, ABSOLUT, PE DEPLIN. Și dă-mi înțelepciunea să umblu în faptele bune pe care Tu le-ai pregătit deja mai dinainte, astfel încât la timp și ne-la-timp, în strâmtorare sau în libertate, în bucurie sau în necaz, Evanghelia Domnului Isus Cristos să fie propovăduită.

Care este diferența dintre marii eroi ai credinței și noi?

Genunchii. Genunchii tociți de rugăciune, plus credința de nezguduit, neclintită.

„Totuși, în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit. Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru.” Romani 8:37-39

O dată, o maimuță din evul anecdotic,
Venind la sfat pe-o creangă de arbore exotic,
A zis: „Atențiune! Sunt foarte ofensată...
Circulă-n lume vorba, deloc adevărată,

Că omul ar descinde din buna noastră rasă...
Însăși ideea asta îmi pare odioasă...
Ați pomenit vreodată divorțuri printre noi,
Copii lăsați pe drumuri sau imnuri de război?

Cine-a văzut în hoardă, la noi, bolnavi mintali,
Drogați, lacomi de cărnuri și homosexuali,
Escroci, bandiți, gherile sau vreo tutungerie?
În neamul nostru nobil nu vezi așa prostie.

Noi n-avem mafii crude în stirpea noastră aleasă,
Nici teroriști, manele, nici luptele de clasă!
Cât am bătut eu jungla, scuzați, n-am observat
În obștea de maimuțe, cocotier privat,

Ce-au văzut?

Poate-au intrat în casa ta, vreodată,
Vecinii curioși, sau oaspeți rari.
Intrând sfioși și cu privirea roată,
Ei ți-au citit, din lucruri, viața toată,
Să-ți vadă-n ele chipul, cum apari.

Dar ce-au văzut în camerele tale,
În mobila de lux, de zeci de mii?
Deșertăciuni umflate, inimi goale
Și idealuri mici, materiale,
Ce odrăslesc în suflete pustii.

Ce ai tu, mai de preț, ca să le-arăți?
O garderobă plină de modele?
De-aceste trecătoare zeități,
Poți inima și ochii să-ți agăți?
Vezi să nu pieri și tu, cumva, cu ele !

Nici garduri și nici paznici, nici pui murind de foame
Sau omorâți în taină de așa-zise... *mame*.
Nu veți vedea vreodată, cât soarele și luna,
O minte de maimuță dospind în ea minciuna!

Chiar de aș fi silită de vreun laborator,
N-aș deveni port-bătă și nici informator.
Și iată încă una din lumea cea de jos:
La noi nu se-ntâlnește război religios.

Nici sfinte inchiziții, nici libertate-n lanțuri,
Nici chefuri după care să ne culcăm în șanțuri,
Și nicio îndoială ce duce la ateism,
Nici ordini materiale, nici materialism...

E adevărat că omul a coborât... ca soi,
Dar să fim rezonabili: **n-a coborât din noi!**

Florin Lăiu

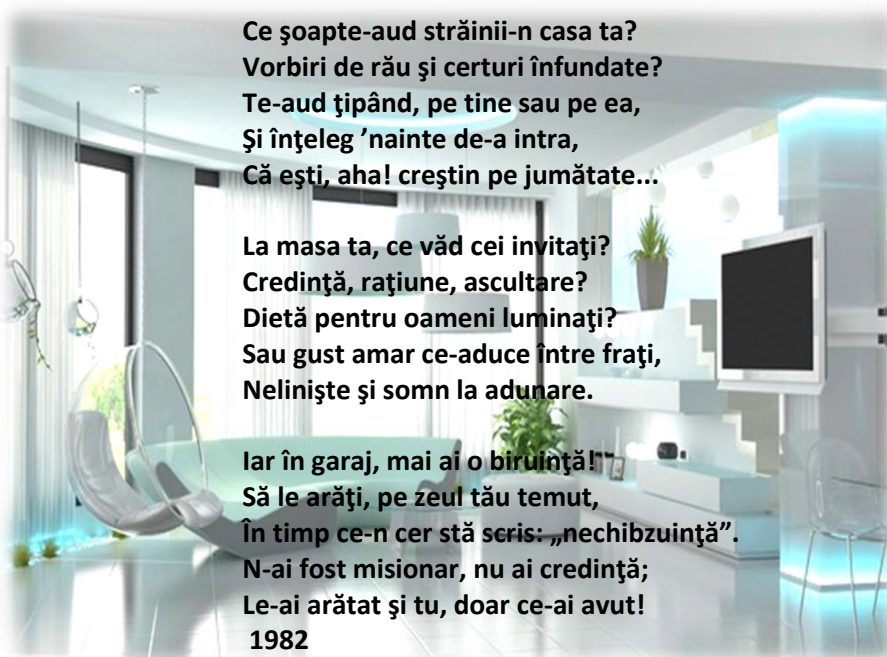
Fii sigur c-au văzut de la-nceput,
Pe tronul lui înalt, televizorul,
Hipnotizând cu jocul lui plăcut,
Ca să te-nvețe-atât de prefăcut
Prostia și desfrâul și omorul.

Ce șoapte-aud străinii-n casa ta?
Vorbiri de rău și certuri înfundate?
Te-aud țipând, pe tine sau pe ea,
Și înțeleg 'nainte de-a intra,
Că ești, aha! creștin pe jumătate...

La masa ta, ce văd cei invitați?
Credință, rațiune, ascultare?
Dietă pentru oameni luminați?
Sau gust amar ce-aduce între frați,
Neliniște și somn la adunare.

Iar în garaj, mai ai o biruință!
Să le arăți, pe zeul tău temut,
În timp ce-n cer stă scris: „nechibzuință”.
N-ai fost misionar, nu ai credință;
Le-ai arătat și tu, doar ce-ai avut!
1982

Florin Lăiu

Pe pământ va domni odată adevărata pace: „El va fi Judecătorul neamurilor, El va hotărî între un mare număr de popoare; așa încât din săbiile lor își vor făuri fiare de plug, și din sulilele lor cosoare: nici un popor nu va mai scoate sabia împotriva altuia, și nu vor mai învăța războiul” (Isaia 2:4).

Însăși creația va gusta pacea: „Atunci lupul va locui împreună cu mielul, și pardosul se va culca împreună cu iedul; vițelul, puilul de leu, și vitele îngrășate, vor fi împreună, și le va mâna un copilaș; vaca și ursoaica vor paște la un loc, și puilii lor se vor culca împreună. Leul va mânca paie ca boul,

pruncul de țâță se va juca la gura bortei năpârcii, și copilul înțărcat va băga mâna în vizuina basiliscului.

Nu se va face niciun rău și nicio pagubă pe tot muntele Meu cel sfânt; căci pământul va fi plin de cunoștința Domnului, ca fundul mării de apele cari-l acopăr. În ziua aceea, Vlăstarul lui Isai va fi ca un steag pentru popoare; neamurile se vor întoarce la El, și slava va fi locuința Lui” (Isaia 11:6-10).

Atunci oamenii vor trăi o mie de ani în pace pe acest pământ. După ce Satan va fi legat, pe pământ va domni Domnul păcii. Dar, înainte de aceasta, Domnul Isus îi va nimici pe toți dușmanii Săi. Toți cei care refuză astăzi oferta păcii nu vor intra în această Împărăție (trebuie să citim Apocalipsa 19.11-21). Pe pământul curățit de fărădelegi va domni pacea pe care oamenii o așteaptă astăzi cu nerăbdare.

Pacea pe pământ nu este o promisiune goală, ci o realitate. Dar trebuie căutată acolo unde se poate găsi, la Domnul Isus Cristos. Pacea nu trebuie căutată acolo unde nu se găsește. Dumnezeu vrea, deja de acum, să dăruiască oricărui om pacea lăuntrică, dacă primește harul Său. Cu toate că lumea este plină de războaie și este lipsită de pace, un suflet care are pacea **cu** Dumnezeu și pacea **lui** Dumnezeu poate cânta:

*Când pacea cu Dumnezeu mă cuprinde,
Chiar vijelii pe drum de se-aud,
Inima mea, prin credință, tot cântă:
Eu am pace în scump Domnul meu.*

<http://www.gbv.ro/vestea-buna>

CE DULCE-I PACEA TA

TRAIAN DORZ

Ce dulce-i pacea Ta, Isuse,
ce-o dai la cei ce Te-au primit,
cu câte mângâieri Tu umpli
truditul suflet chinuit!

Ce-aleasă-i sfânta bucurie
ce-o dai Tu celui întristat,
cu câtă liniștire umpli
truditul suflet zbuciumat!
Ce fericire faci să vină
în duhul cel nefericit,
și ce nădejde-i dai când strigă
pierdutul deznădăjduit!

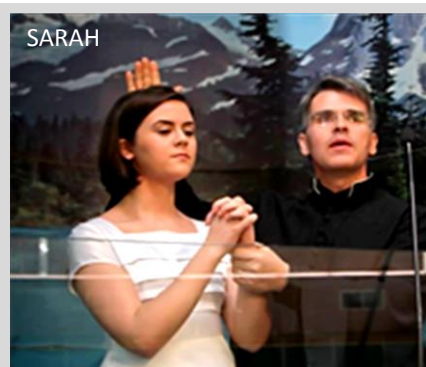
Cum schimbi vieți din temelie,
cum-nalți pe cei umili și mici,
cum, pe disprețuiții lumii,
deasupra lumii, Tu-i ridici!

Cum pui credință minunată
în cel ce-a fost un crunt ateu.
cum faci din cel
ce-a fost un vameș
un slujitor lui Dumnezeu!

Cum crești iubirea Ta cerească
în duhul plin cândva de rău,
și-l ferești cu-ncredințarea
că este-un fiu iubit al Tău!

Încredințarea dulce care
mă face astăzi fericit,
și recunoscător, Isuse
să-Ți cânt în veci,
- cât m-ai iubit!

SĂRBĂTOAREA BISERICILOR BAPTISTE DIN MELBOURNE

MIRUNA

LUKE

Duminică, 6 Septembrie 2015, sub cupola Primei Biserici Baptiste Române, s-au adunat, într-o unitate sfântă, toate cele patru Biserici Baptiste din Melbourne. Motivul acestei sărbători l-a constituit mărturia a cinci tineri care au fost botezați, împlinind astfel porunca Domnului Isus, precum și dorul de unitate al credincioșilor. Biserica a fost neîncăpătoare, numărul credincioșilor care au asistat fiind de peste 500.

Fratele păstor Busuioc Belciu a deschis Biblia citind din Romani 6:3,5, amintindu-ne tuturor că „toți câți am fost botezați în Isus Cristos, am fost botezați în moartea Lui”, adăugând: „În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El printr-o înviere ca a Lui”. Este „un singur Domn, o singură credință, un singur botez”.

Păstorul Dorel Brândaș a declarat clar că botezul nu este o invenție a baptiștilor. A fost poruncit și practicat atât de Domnul Isus cât și de apostoli. Privind spre cei ce urmau a fi botezați a spus: „Acești tineri îmbrăcați în haine albe, au dat dreptate lui Dumnezeu, primind botezul”. Apoi s-a adresat întregii adunări: „Veșnicia mea și veșnicia ta va fi dulce sau amară în funcție de cum ascultăm poruncile Domnului”. De asemenea, a chemat Biserica la rugăciune, sfințire și unitate.

Păstorul Cornel Ghiță a spus Bisericii și tinerilor care așteptau botezul: „Apa nu are nimic miraculos, mistic, nu poate curăța păcatele, nu spală inima. Doar sângele Domnului Isus Cristos este cel ce ne spală păcatele, cel ce ne curățește, cel ce ne mântuiește sufletul. Botezul este mărturia unui suflet curat înaintea lui Dumnezeu, prin învierea lui Isus Cristos.

Botezul este o acțiune vizibilă a unei acțiuni spirituale, este expresia exterioară a unei acțiuni, a unei transformări interioare.

*I have decided to follow
Jesus.*

Păstorul Daniel P. Nicolici a vorbit tinerilor candidați, precum și întregii adunări: „Botezul face parte din ceea ce trebuie împlinit, așa cum spune Domnul Isus. Noi nu ne botezăm ca să fim mântuiți ci pentru că suntem mântuiți, cugetul nostru a fost curățit în sângele Domnului Isus Cristos. Botezul este porunca Domnului Isus, *un simbol al unei realități spirituale*”. Păstorul Daniel a lansat un mesaj peste adunarea Domnului: „Dacă nu te-ai botezat, gândește-te că Domnul vrea ca să fii botezat, nu întârzie”.

A întregit aceste frumoase cuvântări păstorul Teofil Ciortuz, care a slăvit pe Dumnezeu pentru ocazia pe care ne-a dat-o să fim împreună, toate Bisericile Baptiste din Melbourne. „Acesta este începutul unei nădejdi, care devine glorioasă, pentru că într-o zi, așa cum suntem acum, vom fi împreună cu Domnul. Aici credem, ne botezăm, ascultăm de Domnul, mai îndurăm și prigoniri, și persecuție, dar știm că atunci când plecăm la drum cu Domnul Isus, avem nădejde că într-o zi vom fi cu Domnul Isus Cristos. Aceasta este o mare sărbătoare în familiile noastre, în Biserică, în comunitatea baptistă de aici, din Melbourne, este sărbătoare în Cer”.

Păstorul Teofil s-a adresat întregii adunări: „Nu ai vrea și tu, care încă nu L-ai primit pe Isus în inima ta, să lași în urmă îndoiala și viața de păcat? Pune capăt astăzi, marchează sfârșitul acestei vieți, și începe un nou drum cu Domnul tău. Spune-I: «Doamne primește-mă și pe mine». De vei fi negru de păcat cum este un coșar de funingine, sângele lui Isus Cristos te va spăla de păcatele tale”.

A urmat o masă de dragoste, spre bucuria tuturor. În adevăr, dragostea s-a simțit și s-a văzut pe fețele tuturor. Sărmăluțele au fost delicioase, ca la mama acasă, la fel și cârnații și tradiționala mămăliguță. Prăjiturile au fost variate și îmbietoare, copilașii veseli și jucăuși. Mulțumiri organizatorilor acestei agape, surorilor care au pregătit, tuturor celor care au participat într-un fel sau altul. A fost un mare efort, Domnul să răsplătească tuturor. Pentru toate Îl slăvim pe Dumnezeu, sursa tuturor binecuvântărilor.

Un singur Domn, o singură credință, un singur botez.

La serviciul de seară, a avut loc ceremonia de punere a mâinilor peste noii membrii ai familiei Domnului. Păstorii Dorel Brândaș și Daniel P. Nicolici, au vorbit despre originea și importanța Cinei Domnului. Să nu încetăm să ne rugăm pentru acești tineri, ca Domnul să le poarte pașii pe Calea Mântuirii.

VIZITĂ LA NATIONAL RHODODENDRON GARDENS, OLINDA

Îndata de 17 Septembrie, anul curent, Grupul Eben Ezer, de la Prima Biserică Baptistă Română, împreună cu păstorul Teofil Ciortuz, a făcut o excursie la Olinda Park. Excursia a fost organizată de surorile Magda Iuga și Alina Bedreag, care cu multă dăruire, se ocupă de bunul mers al acestui grup, ridicând moralul și curajul celor în vârstă, pentru a merge, din biruință în biruință, pe calea credinței. Un alt suport spiritual pentru acest grup este păstorul Ștefan Mânzat. Cu toate că vremea a fost răcoroasă și umedă, copiii lui Dumnezeu s-au bucurat de părtășie, de priveliștea minunată, de frumusețea măreției lui Dumnezeu recunoscută în lucrările Lui.

Un prilej, neașteptat, de bucurie a fost sărbătorirea zilei de naștere a fratelui păstor Teofil, care a primit cu bucurie surpriza fraților și surorilor în vârstă! Îi urăm cu toții mulți ani binecuvântați de Domnul. Grădina Națională Olinda este descrisă ca fiind o bijuterie în Dandenong Ranges. Aici cresc cei mai înalți copaci din lume. Se întinde pe o suprafață de 104 de acri. Parcul pitoresc oferă priveliști minunate. În timpul primăverii, se pot admira culorile aprinse ale narciselor, cameliilor, azaleelor, lalelelor, presărate de mâna lui Dumnezeu printre lacuri și peluze de o frumusețe deosebită.

SĂRBĂTOAREA CĂSĂTORIEI ȘI A FAMILIEI

Duminică, 20 Septembrie 2015, în fața la Parliament House din Melbourne, o mare mulțime de creștini s-au adunat pentru o demonstrație pașnică în favoarea căsătoriei legitime, între un bărbat și o femeie. Numeroși vorbitori au prezentat adevărul căsătoriei, așa cum l-a lăsat Dumnezeu, Creatorul nostru.

Ti-ai pus vreodată întrebarea „De ce sunt aici?”

Dumnezeu, după ce te-a creat, a spart forma în care te-a „turnat”. Nu ești un produs pe bandă. Ești unic și de aceea nimeni de-a lungul istoriei nu te-ar putea înlocui. Asta înseamnă că ai abilități deosebite și un rol unic. „Dumnezeu nu face rebuturi” – spunea cineva. Există un scop pentru care ești pe acest pământ. Știi care este?

Eu cred că atunci când am venit pe această lume am adus cu noi ceva ce nimeni n-ar putea aduce. Ceva unic. Ne-am născut având în inimă o „melodie” superbă, dată de Dumnezeu, pe care numai noi o putem cânta și nimeni altcineva din această lume. Avem ceva de dat lumii, ceva ce nimeni n-ar putea înlocui. Ți-a trecut prin minte vreodată acest lucru? Te-ai gândit că ai putea avea o menire unică?

Trăim într-o lume în care cei mai mulți oameni au o mentalitate orientată spre sine. Eul este centrul atenției. Și totuși, ne confruntăm cu o ciudățenie în zilele noastre. Dacă ai avut ocazia să treci prin câteva interviuri, ai sesizat ușor că ceea ce se caută cel mai mult sunt oamenii care pot interacționa, care pot colabora cu ceilalți sau îi pot conduce. Societatea este sătulă de mediocritate; companiile caută oameni care au depășit această condiție, oameni care sunt în stare să-i influențeze pe alții și să-i conducă. Și este de la sine înțeles că influența trebuie să fie benefică.

Ca student, se presupune că, din start, ai potențialul de a avea un impact mult mai mare. Așadar, este foarte probabil ca „melodia” ta să influențeze oamenii mai mult decât numeroase alte „melodii”.

Ce ți-ar plăcea să faci: să îngroși rândul celor care aduc suferință și necaz în această lume sau să aduci răspunsuri la problemele ei? Să fii o parte a problemei, sau o soluție, ajutând prin influența ta pozitivă? Să îngroși rândurile mediocrității sau să ieși în evidență ca un model respectat și demn de urmat? Alege să cânti „melodia” cu care ai fost creat, trăiește-ți unicitatea, găsește-ți menirea și împlinește scopul cu care ai fost adus aici pe pământ!

Dar bine, o să mă întreb, cum pot să știu care este melodia pe care o am de cântat, care este scopul meu în această lume? Încotro să o iau? Am citit odată o povestire care m-a impresionat.

Doi prieteni, mari amatori de distracții, s-au hotărât să-și petreacă ziua într-un labirint construit special pentru amuzament. Unul dintre cei doi era aproape sigur că va rezolva misterul labirintului printr-o abordare matematică. Însă, după câteva ore de orbecăială și învârtire în cerc, au ajuns epuizați și înfomețați. Trebuiau să recunoască faptul că „se cam pierduseră”. La un moment dat însă, cineva s-a apropiat de ei și le-a spus:

- *Vă urmăresc de ceva timp din turnul de control al labirintului și constat că v-ați pierdut.*
- *Da de unde, încă vreo câteva cotituri și ieșim...*
- *Domnilor, spuse cel din turnul de control, mă văd totuși nevoit să vă conduc spre ieșire. În curând se întunecă și trebuie să închidem. De fapt, sunteți foarte aproape. Facem pe aici la stânga, acum la dreapta și din nou la stânga.*

Așa stau lucrurile și în realitate! Avem nevoie de „Cineva din turnul de control” care să ne ajute să înțelegem cel mai bine pe unde este ieșirea; cineva care vede imaginea de ansamblu – știe cum am intrat, unde suntem, dar mai ales, pe unde să ieșim.

Creatorul nostru știe cel mai bine scopul cu care ne-a creat. Dumnezeu știe cel mai bine care este menirea noastră pe acest pământ. El este primul care nu dorește să trăim în mediocritate, ci să avem un impact extraordinar și unic în această lume. Ai fost creat să folosești valoarea ta unică într-un mod în care vei aduce o schimbare unică în această lume. Când vei face aceasta, nu vei mai avea probleme cu imaginea de sine: pentru că, împreună cu Dumnezeu, vei face lucruri pe care nimeni altcineva n-ar putea să le facă. Dă-I lui Dumnezeu șansa de a te ajuta să-ți împlinești menirea și de a avea un impact maxim în această viață. Un proverb danez spune: **„Talentele și abilitățile mele sunt darul lui Dumnezeu pentru mine. Ce fac cu aceste daruri însă, este darul meu pentru Dumnezeu.”** El știe cum sună acea melodie unică din noi, pentru că El a pus-o în noi.

Și tot El știe și cum am putea-o interpreta.

Nu sta degeaba! Nu lăsa ca „muzica” ta să meargă cu tine în mormânt, necântată!

Extras din „O melodie îngropată” <http://pomverde.com/>

FRONTIERA

NEA MIHAI TROTHER
(MERGI SAU CRĂPI)

- Am străbătut cu rucsacul în spinare cinci continente, 60 de țări și 640 de orașe, în 10 ani. În total 92 000 de kilometri, din care 28 000 de kilometri pe jos. Sper să înconjur tot pământul, cu ajutorul lui Dumnezeu, al oamenilor în general, și al românilor, în special. Doresc să scriu o carte în mai multe volume și limbi de circulație. Și iarăși:

- Am văzut multe pe unde am umblat, am călătorit cu piciorul prin păduri și deșerturi, jungle și orașe mari ale lumii.

Este un bărbat înalt, bine legat, puțin cam plecat de spate, în vârstă de 65 de ani. Călător prin lume. Umblă pe picioare, cu rucsacul în spate, străbate lumea. Este și asta o boală. Nu sunt mulți asemenea oameni. Ne-a spus că-l cheamă *nea Mihai*, dar cine să-l cunoască... Numai Dumnezeu.

- Am fost atacat de bandiți în Arabia, mi-au furat bocancii în Italia, m-au bătut și mi-au furat hainele în Egipt, am suferit de foame și de sete...

Multe a îndurat bietul om, grea viață a avut, periculoase călătorii... Ce l-o mâna din urmă? Sărman pribeag, încotro te poartă destinul? Aș vrea să vorbesc cu el mai de aproape. L-am adus de la aeroport drept la Biserică, dar nu am avut timp de vorbă. Acum ascultăm cu toții și ne minunăm de peripețiile lui. Păstorul l-a scos la amvon și se vede că este obișnuit să vorbească în public.

- Am suferit arșiță în deșert, friguri pe zăpezile veșnice, ploi și vânturi, m-am adăpostit pe unde am apucat. Am dormit pe sub poduri, prin case părăsite, am umblat până nu mă mai țineau picioarele. Dar nu m-am lăsat, am mers tot înainte, mereu înainte, am mers înainte, am mers...

Mereu înainte, mergi, nu te opri... Gânduri, amintiri îmi vin în minte val după val...

- Mergi, Costică, să nu te oprești că nu mai poți porni iar. Dacă te așezi, nu te mai scoli. *Mergi, ori crăpi*, asta este deviza legionarilor francezi. Picioarele nu mă mai ascultau, nu mai aveam putere și totuși mă

mișcam, târându-mi tocurile pantofilor prin praful drumului.

Ne coborâsem din *trenul speranței* la Belgrad, și luasem Iugoslavia în piept. Știam că trebuie să ajungem la Sejana, care era poarta spre Trieste. Și nu știu cum, dar trebuia să trecem printre grănicerii sârbi și să ajungem în Italia.

- Mergi sau crăpi, nu te opri Costică, mă îndeamnă Romică, abia târându-și picioarele. Dacă stai jos nu te mai scoli. Febra musculară trebuie să ajungă la un punct al durerii care nu poate fi depășit, și atunci durerea dispare de la sine.

Îl cred. Multe mai știe omul ăsta, multe a învățat în viața lui zbuciumată. A văzut multe în 14 ani de pușcărie. Mergi ori crăpi... Mergi și iar mergi... Până când? Până unde?...

Ne-am depărtat 130 de kilometri de Belgrad și suntem în drum spre Zagreb. Trecem printr-un orașel și este ora 10 seara. Unde mergem? Întreb:

- Romică, știi câți kilometri sunt până la Zagreb? Prietenul meu răspunde:

- Nu știu, nici nu contează. Știu că avem de mers cam 1000 de kilometri până în Italia. Nu a pus nimic în gura lui de azi dimineață. Nici mâncare, nici vin, nici tutun. A luat câteva înghițituri de apă din bidonul pe care îl căram cu noi din România. Cred că dacă tai carne din el, nu curge sânge. Dacă trecem de orașelul ăsta ne oprim și așteptăm vreo mașină, vreun camion, poate ne ia... Încă puțin de mers. Mergi, ori crăpi.

- STOI!!! Am înlemnit amândoi. Este primul *Stoi* pe care l-am auzit în viața mea. A urmat altul și încă unul ceva mai târziu. Doi oameni în uniforme de milițieni s-au desprins din umbră și au venit la noi.

- Documente! „Am încurcat-o”, gândesc eu.

- Înapoi la turtoi, mormăie Romică. Eu scot livretul militar românesc, (aveam toate actele la mine, chiar și cartea de muncă), și încep *conversația*:

- Gospodin, machina nostra, camion, defecto, finito, caput... Pe strada, la șosea, defectto. Conducute viene, mecanic de la Belgrad. Noi plimbare per la strada, capiși, colonele?

El se uită la livretul militar și i se luminează fața:

- Rumunsky vojnîk! Dobro! Aha, rumunski vojnîk. Îmi înapoiază livretul:

Cotidian – Ultima oră, 26 August 1994
Un băcăuan caută capătul lumii

- Dobro, dobro, idete bîrzo, go, go. Am impresia că mă imită pe mine. Ne face semn cu mâna în lungul străzii să plecăm. Eu:
- Hvala lepo gospodin ofițer, la revedere, salutare. Ne întoarcem stînga împrejur, și o luăm pe drum în jos, când:
- STOI!!! (Al doilea). Am înghețat amândoi. Romică mi-a șoptit vechea formulă:
- Înapoi la arpacaș! Eu privesc peste umăr la ofițer, gata de fugă. Are un zâmbet mare pe față, de parcă strălucește luna în el. Îmi arată cu degetul sacoșa pe care o am în mână și-mi zice:
- Vode, vode... Privesc la sacoșă. Din ea curge apă pe trotuar. Se slăbise, cumva, dopul bidonului. Mă ploconesc respectuos:
- Hvala, hvala lepo, camarad capitano, grația... O luăm iar la drum, în timp ce strângem dopul bidonului.
I-am auzit cum râdeau în urma noastră. Țștia au știut tot timpul că suntem fugari, dar n-au vrut să ne

închidă. Dumnezeu știe de ce... Atunci am realizat că durerea din picioare îmi dispăruse.

Am mai mers câțiva kilometri și ne-am culcat pe pământ, la marginea unui crâng, nu departe de șosea. Ne-am sculat dimineață, pe la ora cinci, cu o mulțime de melci suiți pe noi, și înghețați de frig. Dar drumul merge mai departe, libertatea este la Trieste, cam la o mie de kilometri distanță...

Nea Mihai și-a terminat cuvântarea. Am văzut cum casierul Bisericii i-a pasat ceva bani. Păstorul mi-a zis:

- Frate Costică, știu că ai o cameră separată care e goală; ia-l pe prietenul Mihai și adăpostește-l pe cât timp va sta la Perth.

- Cu bucurie, chiar voiam să-l cunosc mai bine. I-am aruncat rucsacul în portbagaj. Am lăsat în urmă drumul lung către Trieste, de unde încă mai curge apă din bidonul de plastic purtat în *trenul speranței*, și...

- Hai să mergem, nea Mihai.

Constantin Oprănescu, din „Trenul Speranței”

Sunt un pribeag

Gabi Gorcea

Sunt un pribeag fără de țară,
Rătăcitor prin lung pustiu,
Dar am în ceruri o comoară
Că țara mea e-n veșnicii.

Mă-ndrept spre cer să-L văd pe Domnul,
Să nu mai fiu un pelerin,
Căci după ce-am să trec Iordanul
Se va sfârși al meu suspin.

Voi lepăda a mea povară,
Eliberat de crucea grea,
Nădejdea mea nu o să moară
Și voi intra-n odihna Sa.

Tu vezi ce grea e-naintarea
Mă lupt să biruiesc mereu !
Un dor nespus mă cheamă-acasă:
E dorul după Dumnezeu !

Și voi parcurge calea toată,
Și voi ajunge-al meu sfârșit,
Primit voi fi cu bucurie
Acasă, când voi fi sosit !

Suntem doar călători

Nicolae Moldovan

Suntem doar niște călători
Străini, pribegi prin lume.
Purtăm în piept comori de Sus
Și al lui Isus Nume.
Ne arde inima de dor
După aceea Țară,
Unde-s câmpiile cu flori
Și-i veșnic primăvară.

Chiar de-ar fi mii de căi spre Rai,
Cărarea noastră-i una
Noi într-o ieszle L-am găsit,
Și Sus ne e cununa!
Prin bucurii și prin amar,
Pe mare urmând drumul,
Corăbioara de-ar pieri
Noi biruim cu Domnul.

Ajută-ne să ne purtăm
Cu vrednicie-n lume,
Căci ne-ai răscumpărat c-un preț
Ce nu se poate spune.
Orice am câștiga aici
Sau pierde, ni-e tot una
Dacă Te-avem pe Tin', Isus,
Am câștigat Cununa!

Experiența defectării celei mai îndrăgite jucării lasă urme adânci și lacrimi fierbinți în ochii copiilor. Încă de atunci, învățăm, prin plâns și jale, că această lume nu este perfectă, nici măcar pentru jucăriile protejate de noi ca ochii din cap.

Uneori această experiență este urmată de explozia bucuriei la vestea că tatăl nostru va repara stricăciunea. Și chiar dacă avionul, mașinuța, calul năzdrăvan sau păpușica nu mai arată la fel ca înainte, ele ne sunt mai dragi ca la început.

Am trecut împreună prin *marea operație, greaua încercare* ce urma să ne lase fără obiectul preaiubit de noi ca și copii.

La aceste operații nevinovate a asistat un băiețel de opt ani, văzându-l pe tatăl lui cum bate câteva cuiе în lemnul moale al soldățelului dezmembrat.

La puține zile după reușita reparație, copilul, încă marcat de trauma interioară a rușii și restaurării jucăriei lui, are un vis agitat. Se scoală în timpul nopții și, după ce este liniștit de mămica lui, afirmă în naivitatea lui un mare adevăr despre natura umană: „Mami, iată că Doamne, Doamne ne-a creat fără să folosească nici măcar un cui!”

Creatorul ne-a imaginat și ne-a conceput ca ființe complete, inocente, perfectibile moral, prin ascultarea de Cuvântul Domnului.

Primii oameni se bucurau de această perfecțiune a naturii, a organismului lor, a relației plenare cu Creatorul lor. Nu le lipsea nimic. Erau în Eden.

Însă omul nu a ascultat de Creatorul lui și s-a stricat. Nu a rămas intact biologic; chipul lui Dumnezeu din el s-a deformat, a eșuat moral, a pierdut relația nemijlocită cu Dumnezeu. Omul necesită reparații! Și Dumnezeu, Tatăl cunoscător și pregătit, a desfășurat planul complex de reparații a creației Lui iubite, dar nu ca pe o jucărie, ci a unor copii îndrăgiți care Îi poartă Numele, chipul și mandatul.

Cu toate că pentru crearea omului, Dumnezeu nu a folosit niciun cui pentru statura, mersul, voința, demnitatea și menirea acestuia, reparația, restaurarea, re-crearea omului, nu se putea realiza fără cuiе.

Însă dragostea Lui ne-a surprins din nou. Reparația a fost transferată pe Prototipul fără defect, cel perfect, cel preaiubit, singurul lui Fiu, care întotdeauna L-a ascultat.

Așa s-au luat cuiеle reparației naturii umane, a condamnării păcatelor omenirii, a eliberării din sclavia independenței și rebeliunii față de Dumnezeu, și au fost bătute în palmele și picioarele Fiului lui Dumnezeu pe crucea de la Golgota.

Reparația costa, dureaua, desfigura, intervenea în cea mai perfectă relație dintre Tată și Fiu. Totul pentru ca omul să poată fi reparat, restaurat, împăcat din nou cu Creatorul și, acum, Mântuitorul său.

Chiar și în acest caz, vorbele inocente ale copilului sunt adevărate: pentru a-l repara, Dumnezeu nu a bătut niciun cui în omul care s-a stricat. Însă cuiеle au străpuns trupul Domnului Isus Cristos.

Unde este tristețea noastră, conștienți de durerea provocată Creatorului de stricăciunea noastră? Unde este bucuria restaurării relației cu Tatăl prin cuiеle țintuite în trupul Fiului Sau?

Am fost restaurați. Pentru cine trăim?

Cât de departe putem merge cu libertatea de expresie?

Păstor Ionel Tuțac

Pentru prima oară în istoria lui, satanismul, reprezentanții lui, afirmă în mod public că aceasta este „o formă de respect pentru valorile constituționale și libertatea religioasă”. O contradicție în termeni, pentru că însăși esența satanismului este rebeliunea și lipsa de respect pentru valori.

Sâmbătă, 25 iulie, în centrul orașului Detroit, SUA, a avut loc dezvelirea unei statui care îl reprezintă pe Baphomet. Inițiativa aparține Templului Satanic, un grup religios din New York, al cărei scop este să protesteze împotriva autorității „tiranice” și împotriva Bisericii Baptiste Westboro – recunoscută pentru protestele împotriva homosexualilor. De asemenea, își propune să pătrundă în școlile publice și să promoveze acolo libertatea religioasă – în mod curios, interzicând simbolurile creștine, dar promovând satanismul. Din 2014, au început să distribuie în școli cărți de

colorat care prezintă ritualuri satanice și simboluri specifice satanismului.

Costurile monumentului se ridică la peste 100.000 de dolari. Statuia îl prezintă pe Diavolul cu un cap de țap, pe un tron de piatră împreună cu doi copii care îl privesc zâmbitori și inocenți. Purtătorul de cuvânt al mișcării, Lucien Greaves, afirma cu această ocazie că scopul monumentului este „să fie un scaun pe care toți oamenii în vârstă să poată sta în poalele lui Satana pentru a căuta inspirație și contemplare”.

Cât de mult putem fi înșelați? Cât de adânc s-a denaturat sensul cuvântului *respect*? Procesul a început cu revoluția sexuală a anilor 70, în care „libertatea de expresie” a devenit o goană după promiscuitate și imoralitate. A urmat avortul declarat ca o formă de respect pentru drepturile femeilor. De când crima poate fi privită ca respect pentru cineva? Apoi libertățile minorităților sexuale, libertăți care nu fac decât să înrobească, să degradeze și să umilească individul.

Asistăm la o pervertire a celor mai de preț valori pe care ni le-a lăsat Dumnezeu - libertatea de a alege, respectul față de autoritate și principii.

Un amănunt interesant este că statuia a fost dezvelită de doi bărbați care la finalul ceremoniei s-au sărutat. Totul se leagă atât de clar – legislația care favorizează cuplurile gay, interzicerea rugăciunilor publice nu sunt nici pe departe libertate de expresie și nici respect pentru celălalt, ci în mod evident reprezintă simbolul unei societăți aflate sub influența ocultului și orbită de cel rău.

Într-o lume alienată, noi suntem chemați să fim *sare și lumină* – urmași ai lui Cristos, oameni care nu se tem de întunericul lumii, pentru că lumina locuiește în ei. Oameni care continuă să promoveze valorile Împărăției, chiar dacă suntem ironizați sau batjocoriți.

Să ne aducem aminte mereu că: „Cel ce este în noi este mai mare decât cel ce este în lume”. (1 Ioan 4:4)

SĂ NU NE TEMEM,

Dumnezeu este suveran. El urmărește un scop prin tot ceea ce face în lume. Toate lucrurile le direcționează în așa fel, ca ele să-l împlinească scopurile.

„Domnul Și-a așezat scaunul de domnie în ceruri, și domnia Lui stăpânește peste tot” (Psalmul 103:19)

„Și diavolul, care-i înșela, a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă, unde este fiara și prorocul mincinos. Și vor fi muncii zi și noapte, în vecii vecilor” Apocalipsa 20:10.

The Touch of the Masters Hand

It was battered and scarred,
And the auctioneer thought it
hardly worth his while
To waste his time on the old violin,
but he held it up with a smile.

"What am I bid, good people", he cried,
"Who starts the bidding for me?"
"One dollar, one dollar, Do I hear two?"
"Two dollars, who makes it three?"
"Three dollars once, three dollars twice, going for three,"

But, No,
From the room far back a gray bearded man
Came forward and picked up the bow,
Then wiping the dust from the old violin
And tightening up the strings,
He played a melody, pure and sweet
As sweet as the angel sings.

The music ceased and the auctioneer
With a voice that was quiet and low,
Said "What now am I bid for this old violin?"
As he held it aloft with its' bow.

"One thousand, one thousand, Do I hear two?"
"Two thousand, Who makes it three?"
"Three thousand once, three thousand twice,
Going and gone", said he.

The audience cheered,
But some of them cried,
"We just don't understand."
"What changed its' worth?"
Swift came the reply.
"The Touch of the Masters Hand."

"And many a man with life out of tune
All battered and bruised with hardship
Is auctioned cheap to a thoughtless crowd
Much like that old violin

A mess of pottage, a glass of wine,
A game and he travels on.
He is going once, he is going twice,
He is going and almost gone.

But the Master comes,
And the foolish crowd never can quite understand,
The worth of a soul and the change that is wrought
By the Touch of the Masters' Hand.

- by Myra Brooks Welch

INTERVIUL CU PĂSTORUL RICHARD WURMBRAND

Articol din ziarul „Formula AS” nr. 38 - 1992 (continuare)

....Dar aici comunismul a durat 45 de ani, și mai durează încă... (din numărul anterior).

- Cum de nu v-a fost frică, d-le Wurmbbrand? Știind, pe pielea dumneavoastră, ce înseamnă pușcăriile comuniste, de ce ați continuat totuși să predicați?

- Mă întrebați de ce? În Biblia ebraică nu există un semn de întrebare. S-a scris Cartea Sfântă fără semne de întrebare. Originalul Noului Testament a fost scris în grecește și mai există manuscrise vechi și nu există niciun semn de întrebare. Semnele de întrebare au intrat în lume târziu, când oamenii s-au dezvățat să accepte realitatea. Eu trăiesc fără să-mi pun semne de întrebare. Dacă m-ar fi întrebat cineva înainte: Vrei să fii liber? N-aș fi răspuns neapărat „da”, fiindcă eu eram preot și aveam o parohie în închisoare, o parohie cu mult mai bună, unde predica nu era măsurată la o jumătate de oră. Acolo puteam predica toată ziua, pentru că nu aveam oameni, stăteam singur cu mine în celulă și predicam cu glas tare. A iubi este o activitate care nu te plictisește. Poți să fii singur și să iubești. Iubirea ta populează celula cu fel de fel de ființe. Iubirea pentru ființele îndepărtate este mai puternică decât pentru cele pe care le ai la îndemână. Mie suferința mi-a fost bun prieten 80 de ani.

- N-ați avut niciodată tovarăși de celulă reali? Oameni?

- Ba da. Am stat *doar trei ani* singur. M-am întâlnit chiar zilele acestea cu foști tovarăși de pușcărie. Mulți dintre ei s-au convertit acolo. Făcusem o adevărată academie teologică în celulă. S-au convertit și criminali, și oameni care n-au știut niciodată de Dumnezeu. Și din ofițeri s-au convertit, din securiști.

- Unde ați fost închis în România?

- În multe locuri. Ne ducea din loc în loc: la Văcărești, la Jilava, la Gherla, la Snagov, la Craiova...

- Penitența dumneavoastră s-a datorat faptului că erați evreu sau că erați predicator?

- Două crime am săvârșit și sub Antonescu și sub comuniști: că eram evreu și că eram predicator. Am primit bătaie și pentru una, și pentru alta. Cu toate că uneori mai scăpam: când trebuia să-i bată pe evrei, eu eram creștin.

- Problema antisemitismului românesc a luat, după părerea mea, o amploare care nu are acoperire în realitate. Dumneavoastră ce părere aveți?

- Românii sunt un popor mare. Nu poate fi acuzat de ceea ce s-a întâmplat. Fiecare popor are crimele și criminalii lui. A vorbi despre antisemitismul românesc - așa ceva nu există. După cum nu există nici antisemitism nemțesc. Eu cunosc nemți care și-au pus viața în primejdie pentru a-i apăra pe evrei. Zeci de mii de creștini sunt închiși, torturați și executați.

- Acum, după căderea comunismului în Europa răsăriteană, Misiunea creștină către lumea comunistă, al cărei președinte sunteți, mai are vreo cauză de apărare?

- În clipa de față, în lume, în China, în țările arabe și Africa, există mii de frați și surori creștini prizonieri cu aceeași cruzime cu care au fost prizonieri creștinii după moartea lui Isus. În China, avem frați care sunt închiși acolo de peste 40 de ani. Le-am primit de curând numele. În Vietnam, avem frați și surori condamnați, unii, la moarte.

Misiunea noastră încearcă să-i ajute pe creștinii prizonieri. Ce vă spun acum este un secret al misiunii noastre. Noi adunăm bani din toată lumea pentru creștinii prizonieri. Și banii aceștia îi dăm la comuniști. O să mă întrebați cum e posibil așa ceva. În Vietnam, după ce un creștin a fost executat, autoritățile vin la familia victimei cu facturi și o obligă să plătească: pentru glonțul ucigaș, pentru sicriu, pentru salariul președintelui tribunalului care l-a condamnat, pentru salariul procurorului care l-a acuzat. Și acolo a rămas o văduvă săracă sau o mamă: cu ce să plătească? Și noi dăm bani la comuniști ca să rămână ea cu coliba ei, cu un pat și cu un dulap. Asemenea grozăvii există, neștiute, în lumea de astăzi. Și cu toate astea, Biserica crește și acolo, trăiește. Este

subterană, oamenii nu se lasă speriați. Evanghelia pătrunde peste tot adeseori sub amenințarea morții. S-au instalat tipografii în peșterile din munți. O situație la fel de dramatică este și în Irak. Acolo, între kurzi, care sunt musulmani, există și o minoritate creștină. Un păstor dintre ei, împreună cu un grup de frați și surori au fost prinși și condamnați la moarte de Saddam Hussein.

Povestea o știu chiar de la fiul aceluia păstor. Ei au fost duși pe câmpul de execuție (familia este obligată, în China și Orient, să asiste la execuția membrilor ei), deci și el a asistat la împușcarea tatălui său. Se spune că tatăl, înainte de execuție, l-a rugat pe șeful plutonului să le îngăduie să facă o rugăciune. I s-a îngăduit. Înainte de rugăciune, el s-a aplecat a luat de pe jos câte o mână de nisip și le-a dat-o celor care se aflau cu el, zicând: „Luați, mâncați, acesta este trupul meu care pentru voi se frânge.” Atunci soldații au tras, dar nu au murit toți, n-a murit nici păstorul, a fost doar rănit. A mai apucat să ia o mână de nisip amestecat cu sângele lui și, dându-le acelor care încă mai trăiau, le-a spus: „Acesta este sângele legământului celui nou care pentru voi se face.” Au murit în credință, cu zâmbetul pe buze.

Va urma

Isaia 46:4

„V-am purtat, și tot vreau să vă mai port, să vă sprijin și să vă mântuiesc”.

Păstor Natanael Costea

Într-o perioadă a anului, am găzduit la mai mulți prieteni și membri din familie. O nepoțică a făcut alergie și am dus-o de urgență la spital, împreună cu mama ei. Stând acolo, cu ele, am observat dragostea unei mame față de mica ei fetiță. A ținut-o în brațe; când în picioare, când șezând, timp de aproape trei ore. Am întrebat-o dacă n-a obosit, și dacă vrea ajutor. M-a surprins răspunsul ei: „Pentru mine nu e greu să o țin în brațe, parcă nu simt greu!”

Pentru o mamă nu-i greu să-și țină copiii în brațe pentru un timp îndelungat. Mi-am adus aminte de cuvintele lui Dumnezeu din Isaia 46, „V-am purtat, și TOT VREAU să vă mai port, să vă sprijin și să vă mântuiesc”. Dumnezeu are răbdare cu noi. El ne poartă, și tot mai vrea să ne poarte. Când a fost ultima oară când ai stat în brațele Lui, să fii iubit și purtat de El? Poți să o faci chiar acum, prin credință. El te așteaptă!

Cum ați putea voi bănuți câte lumi mișună într-o rază de soare, câte lupte se dau într-o gaură de furnici, câte dureri ascunde o inimă de mamă trudită, și câte daruri se pot naște într-un suflet de copil!
Panait Istrati

Munca, binecuvântare sau blestem? (urmare)

Păstor Ioan Bușan, Perth WA

Perioada evului mediu și a reformei

Perspectiva iudaică asupra muncii a influențat lumea creștină încă de la începuturile ei, date fiind condițiile și contextul istoric, geografic și cultural a apariției creștinismului, însă moștenirea păgână a fiecărui popor a continuat să persiste. De aceea, în evul mediu, cei care trebuiau să muncească chiar dacă nu mai erau sclavi, în sensul că nu mai erau proprietatea stăpânului lor, o făceau pentru protecția militară pe care le-o oferea el. Ei erau obligați să-i lucreze pământul, să se îngrijească de hrana și de proprietățile acestuia.

Influența gnosticismului și a altor filozofii de inspirație orientală, care afirmau supremația conștiinței asupra materiei, a făcut ca până prin secolul al XVIII-lea nobilimea, clasa preoților și a călugărilor, să considere munca productivă incompatibilă poziției lor. Preocuparea pentru lucruri materiale nu putea face din om decât cel mult un creștin nedesăvârșit, de rang secund, cei care se dăruiau rugăciunii și contemplației fiind considerați superiori.

Perioada reformei oferă condițiile schimbării de concepție, când muncii i se redă dimensiunea-i reală. Activitatea profesională este considerată de reformatori ca o sarcină încredințată de Dumnezeu omului, pentru că binecuvântarea Lui se întemeiază pe muncă. O astfel de gândire încurajează foarte puternic dezvoltarea industriilor și a comerțului, contribuind la justificarea morală a capitalismului. Din păcate, au fost grupări protestante care au depășit limita gândirii propusă de Calvin și Luther în problema aceasta, ajungând să facă din muncă unicul scop al vieții.

Perioada modernă este considerată perioada puternicii dezvoltări capitaliste, declanșată oarecum de „revoluția” iluministă. În plan ideologic, chiar dacă învățătura Bisericii creștine a început a fi luată

în discuție în sens critic, valoarea morală a muncii continua să fie promovată. Progresul este numitorul comun al acestei perioade, dar este știut că nu este progres fără muncă perseverentă. De aceea, în lumea capitalistă munca este considerată „prima virtute, iar lenea mama tuturor viciilor”, conform profesorului Robert Somerville.

Începutul perioadei postmoderne, marcată istoric de sfârșitul deceniului șase al secolului XX, generează o atitudine conform căreia, pe linia contestatară a ceea ce venea din istoria imediată, unanimitatea privitoare la muncă și valoarea ei începe să se fisureze. Paul Lafargue, ginerele lui Karl Marx, afirmă într-una din lucrările lui că „proletariatul s-a lăsat pervertit de dogma muncii... Toate mizeriile individuale și sociale se nasc din pasiunea pentru muncă”.

O statistică apărută în anul 1978 în lucrarea lui Rousselet „Alergie la muncă”, afirmă că 98% dintre tineri și 95% dintre adulți au pierdut sensul datoriei și al obligației morale pentru muncă. Cu siguranță că „trebuie să muncești pentru a-ți câștiga existența, dar asta nu e decât o necesitate regretabilă”. Ideea era că viața reală, viața „plină”, se desfășoară altfel, în vacanță și în timpul liber. Schimbarea aceasta de interpretare a muncii, a avut loc prima dată în grupurile hipiste din anii '60, care au refuzat constrângerea unei activități regulate.

Cert este că în perioada postmodernă a dispărut unanimitatea care făcea din muncă valoarea supremă. Din pricina aceasta există astăzi multe modalități prin care se încearcă reșezarea muncii în centrul atenției umane. Este vorba de motivarea în a se investi mai mult în muncă, de înlocuirea constrângerilor exterioare prin constrângeri interioare, fiind folosite diferite tehnici de condiționare – salarii și grile de salarizare, împlinire lăuntrică, aceasta ca urmare a muncii prestate în mod creativ.

Va urma

Convenția Bisericilor Baptiste Române din Statele Unite și Canada

Binecuvântați pe Domnul, toate oștirile Lui, robii Lui, care faceți voia Lui! (Psalm 103)

Cea de-a 103-a Convenție a Bisericilor Baptiste Române din SUA și Canada, a avut loc între 4-6 septembrie anul curent. Viața poporului lui Dumnezeu, în legământ cu Dumnezeu, este o viață în care se oglindește Dumnezeu. Varietatea trăsăturilor caracterului Său (bunătatea, dragostea, dreptatea, credințioșia, sfințenia) trebuie să se formeze în caracterul nostru.

La această Convenție din 2015, chemarea pentru noi toți este o chemare la sfințenie. Așa cum Domnul este sfânt, așa trebuie să fim și noi. Descoperirea Sa în Cuvântul scris și întrupat este implementată în viețile noastre prin Duhul Sfânt care ne înnoiește, ne conduce și ne sfințește. Aceasta este voia Lui pentru noi toți, pe care dacă nu o împlinim, nu-l vom vedea pe Dumnezeu.

A fost ales în slujba de Președinte al Asociației, păstorul Sorin Sabou de la *Biserica Baptistă El Roi*, Chicago.

Cu această ocazie, Președintele Uniunii Baptiste din România, păstorul Viorel Iuga, a transmis ca mesaj de încurajare Psalmul 103, exprimându-și aprecierea pentru frații baptiști care se află în prezent departe de țară.

<http://baptisti.org/>

Întâlnirea liderilor baptiști din regiunea Asiei Centrale

Președintele Federației Baptiste Europene și totodată Vicepreședintele cu Misiunea din cadrul Uniunii baptiste din România, Otniel Bunaciu, a participat în Kazahstan la întâlnirea liderilor din Uniunile Baptiste din regiunea Asiei Centrale (Kazahstan, Uzbekistan, Tadjikistan, Turkmenistan, Kyrghizstan). Evenimentul a fost găzduit de Institutul Biblic Baptist din Almaty.

„Am fost impresionat de lucrarea care are loc în aceste țări foste sovietice, unde Evanghelia se vestește adesea plătind un preț. În unele dintre aceste țări, libertățile religioase sunt mult îngrădite, mai ales când este vorba de populația etnică de religie musulmană. Am încercat cu această

ocazie să îi încurajez pe frați din partea familiei mai largi baptiste și din partea baptiștilor din România”, a declarat păstorul Otniel Bunaciu

Președintele Uniunii Baptiste din Tadjikistan a mulțumit Bisericilor din România, pentru că timp de 5 ani au susținut lucrarea de răspândire a Evangheliei în această țară.

<http://revistacrestinulazi.ro/>

Fiind acolo încătușat, mi-a venit în minte scena răstignirii Mântuitorului. Atunci am fost îngrozit de faptul că Dumnezeu va scoate într-o zi la iveală tot ceea ce am făcut.

Chiar acolo, legat cu cătușe de un calorifer, în sediul poliției, acolo mi-am mărturisit viața păcătoasă înaintea lui Dumnezeu și L-am rugat pe Domnul Isus Cristos să vină în viața mea și să-mi conducă El viața. Mi-am încredințat viața în mâna Lui și am recunoscut că pentru faptele pe care le-am făcut merit să mor, așa cum au murit tâlharii răstigniți pe cruce.

L-am rugat pe Domnul ca, dacă a avut milă și S-a îndurat de un tâlhar care s-a recunoscut păcătos înaintea Lui, și l-a iertat, să-mi dea și mie iertarea de păcate pentru povara pe care o aveam pe suflet.

Imediat am simțit că sunt iertat, că am o viață nouă, și aceasta numai pentru că Dumnezeu a avut milă de mine.

Am avut această ocazie deosebită să mă întâlnesc cu Dumnezeu. Spun „să mă întâlnesc cu Dumnezeu” pentru că eu nu L-am cunoscut pe El și, ca urmare, am trăit în păcat, în nelegiuire și le-am făcut rușine părinților. Când am plecat de acasă, o parte dintre prieteni m-au primit, atâta timp cât puteam să produc bani. Bani aceștia veneau din furt, din spargeri de apartamente, din tâlhării. Tâlhăream oameni pe stradă, la întuneric, și-i deposeam de tot ce aveau. Când nu mai aveam bani, chiar și acei prieteni mă respingeau. Astfel am ajuns să dorm în subsoluri de blocuri sau pe faleza Dunării, în Galați, sub cerul liber.

Într-o zi, fiind singur în garsoniera unui prieten, am avut șansa să mă întâlnesc cu Cuvântul lui Dumnezeu. Era o broșură cu Evanghelia după Luca și cu imagini din filmul despre viața Domnului Isus Cristos.

Aveam planificată o spargere pentru ziua respectivă, însă când am luat broșura aceea în mână, am fost captivat de ea și când am terminat de citit, nu m-am mai dus.

O imagine a rămas în inima mea și de atunci sunt profund marcat: Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, care a fost răstignit între doi tâlhari. Eu m-am identificat foarte bine cu acei doi tâlhari. N-am fost cu nimic mai presus decât ei - am făcut rău și am adus

nenorocire, amar și suferință familiei mele și celor care m-au cunoscut.

Unul dintre tâlhari s-a unit cu norodul și a început și el să-L batjocorească pe Isus, spunând: „Nu ești Tu Cristosul? Mântuiește-Te pe Tine Însuși și mântuiește-ne și pe noi”.

Însă celălalt tâlhar, deși sfâșiat de chinurile de pe cruce, a avut putere să recunoască cine era el, de fapt. Ba chiar l-a muștră pe colegul lui și i-a spus: „Pentru noi este drept, căci primim răsplata cuvenită pentru fărădelegile noastre; dar omul acesta n-a făcut niciun rău”.

Pentru ceea ce am făcut în trecut, și eu meritam să fiu pedepsit de Dumnezeu.

Însă Dumnezeu S-a atins de viața mea în locul acela. Eu, tâlharul pocăit, am spus: „Doamne, adu-Ți aminte de mine când vei veni în Împărăția Ta!”.

În timp ce eram arestat, mi-am dat seama că pe polițiști puteam să-i mint, puteam să ascund de ei ceea ce am făcut, dar de Dumnezeu nu voi putea fugi la nesfârșit. Știam că viața mea, prin mila lui Dumnezeu, nu va mai fi aceeași.

Au urmat anii de închisoare. Am primit 8 ani și 4 luni pentru furt și tâlhărie, dar perioada mi s-a redus la 5 ani, pe care i-am executat zi la zi.

Eram într-o cameră cu 100 de deținuți când grefierul a venit să-mi anunțe sentința. Atunci eu l-am mulțumit lui Dumnezeu cu glas tare. Cei din cameră au zis: „Tu ești nebun! Să-I mulțumești lui Dumnezeu că ești la pușcărie!”. Dar eu știam că perioada care urma avea să fie o perioadă deosebită în viața mea.

Am întâlnit, în acești ani grei, oameni care veneau și ne aduceau Vestea Bună a Evangheliei, pentru ca și noi, cei care eram închiși, să auzim despre dragostea lui Dumnezeu, despre Isus Cristos care a venit să ne mântuiască chiar și pe noi, care eram la închisoare.

Cuvântul lui Dumnezeu spune în Evanghelia după Ioan: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică”. Mi-am dat seama că și noi, cei care am comis acele fapte, facem parte din „lumea” aceasta iubită de Dumnezeu, și noi avem nevoie de iertarea lui Dumnezeu, și pentru noi a murit Isus Cristos.

Salvarea din viața de păcat i-o datorez numai Lui.

Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Căci dacă este cineva în Cristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi”.

Acum sunt căsătorit. Soția mea se numește Aurora, este o soție minunată și un ajutor deosebit pentru mine. Ea mi-a spus: „*Dacă Dumnezeu a șters trecutul tău, cine sunt eu ca să privesc în urmă?*”. Avem și o fetiță, care se numește Abigail. Acest nume înseamnă: „*Dumnezeu este izvorul oricăror*

bucurii și fericiri!”. Dumnezeu este, cu adevărat, izvorul oricăror bucurii și fericiri pentru viața mea de familie și pentru mine - un păcătos care am cunoscut harul lui Dumnezeu. Ori de câte ori îmi strig fetița, eu fac afirmația: „*Dumnezeu este izvorul oricăror bucurii și fericiri!*”.

Din „Vieți transformate”, Radio Vocea Evangheliei Timișoara

ÎNTOARCEREA RĂSCUMPĂRAȚILOR

Psalmul 107

Cu frații mei, cu părinții mei și prietenii mei,
Am plecat cu toții.
Cu dușmanii mei, cu copiii mei buni și răi
Ne-am afundat în cumpăna nopții.

Am plecat pribegind prin pustie,
Pe căi neumbrate...
Căutând un pământ al nostru să fie...
Căutam o țară, căutam o cetate...

Însetați și flămânzi de drum greu,
Sufletul tânjea-n noi chinuit.
Atunci am strigat către Dumnezeu
Și el o cetate ne-a dăruit.

O, în ziua aceea de-am fi mulțumit
Aceluia ce ne-a dăruit un adăpost...
O zi de rugăciune-am fi vestit,
De închinare și de post.

Noi ce-am făcut?

Am furat ce-am găsit de furat,
Am înșelat pe cine era de înșelat,
Sticlei cu alcool ne-am închinat,
Am vândut și-am cumpărat,
Castele pe nisip ne-am ridicat...
Apoi, toate s-au dus ca o boare,
Case, copii, lună, soare...
Și am ajuns la întuneric,
... la închisoare...

Și fiindcă jugul ne apăsa prea greu
Și lanțul era greu peste grumaz
Am strigat iar spre Dumnezeu
Și El ne-a dat răgaz.

Porți de aramă a sfărâmat,
Zăvoare de fier a zdrobit
Și din adâncul întunecat
Ne-a scos pe toți, ne-a dezrobit.

O, în ziua-aceea de-am fi mulțumit
Aceluia ce ne-a dat un adăpost...
O zi de rugăciune-am fi vestit,
De închinare și de post.

Noi ce-am făcut?

Nelegiuirea ne-a atras,
Păcatul în noi a rămas,
Am ajuns copii de pripas,
Apă n-am vrut, pâine n-am mâncat,
Priveam pierduți la cerul înstelat...
Am alunecat prin câmpia cenușie,
Ne-am afundat în nebunie...
Moartea o așteptam de-acum
Prin vălătuci de vis și fum...

Și totuși, din al morții somn
Spre ceruri rugi am înălțat.
Ne-a auzit al vieții Domn.
Ne-a ascultat, iar ne-a salvat...

Noi ce-am făcut?

N-am înțeles atunci nimic.
Dar într-o zi din cerul luminos
S-a coborât în cercul nostru mic
Mielul lui Dumnezeu, Isus Hristos.
Ca un trandafir din Șaron
A înflorit în fiecare om.
Din al blestemului păcat
El ne-a răscumpărat.

Cu frații mei, cu părinții mei
Din nou am plecat la drum.
Cu dușmanii mei, cu copiii mei
Buni și răi...
Dar Isus era cu noi acum.

Am plecat împreună cu Isus
Depart, sub bolta albastră...
Iar după o vreme am ajuns
Înapoi... în inima noastră.

Constantin Oprănescu

Creștinii din Nigeria în fiecare duminică își riscă viața, când merg la Biserică

„Aceasta ar putea să fie ultima noastră împărtășire cu Cina Domnului”

Ce le poate trece prin minte creștinilor occidentali atunci când merg duminica la Biserică? *„Mă bucur că este duminică! Mă voi putea închina iarăși lui Dumnezeu împreună cu ceilalți frați din Biserică”; „Iarăși ajung târziu! Poate mai bine ar fi să mă întorc acasă”; „Sper să avem parte de un program mai bun azi!”; „Iarăși aceleași cântări demodate și același predicator care ne plictisește”; etc.*

Câți dintre noi se gândesc oare că mersul la Biserică duminică dimineața ar putea însemna un drum fără întoarcere? Este exact ceea ce gândesc frații noștri din nordul și centru Nigeriei. De când grupul terorist Boko Haram a început să atace Bisericile, dar chiar și înainte de aceștia datorită altor grupări islamiste, niciun creștin din Nigeria nu poate să știe cu exactitate că, dacă merge la Biserică, are șanse să se întoarcă acasă viu și nevătămat.

Conform cu unele date compilate de către **Jubilee Campaign**, aflăm că în anul 2012, doar Nigeria singură reprezenta un procent de 60 % din numărul total al creștinilor asasinați în toată lumea. Situația nu s-a îmbunătățit de atunci. Documente ale ONU din anul 2015 indică atacuri constante asupra Bisericilor din Nigeria cu sute de creștini asasinați și zeci de mii de refugiați din casele lor. Această realitate a fost adusă mai aproape, în urmă cu câteva săptămâni, de către **Institutul pentru Religie și Democrație**, când a găzduit o conferință la care au vorbit doi lideri creștini nigerieni. Pentru a le proteja identitatea, cei doi lideri vor fi numiți în continuare **reverendul O**, respectiv **reverendul M**.

Reverendul O, a povestit că se aflau în timpul serviciului divin și celebrau Cina Domnului, când

Biserica a fost atacată de musulmanii de la moscheea locală. *„Nu îmi place să povestesc aceste lucruri pentru că mă fac să plâng”, a recunoscut păstorul, adăugând că totuși era important ca participanții să le audă. A continuat spunând că musulmanii au părăsit moscheea și au înconjurat Biserica înarmați cu cuțite și alte arme. Au început să-i amenințe pe credincioși, ba chiar să-i taie cu cuțitele. Au fost supuși la tot felul de atacuri. „Am încercat să-i adunăm pe copii și să-i scoatem de sub ochii lor”, a spus pastorul în timp ce i se frângea vocea și a rămas câteva secunde în tăcere, iar lacrimile îi curgeau pe față. „Fetița mea era între ei”, a spus. I-a întrebat pe credincioși: „Vreți să întrerupem serviciul și să încercăm să scăpăm?” După o altă pauză în care își șterse lacrimile, reverendul a continuat: „**Ei mi-au spus: dumneavoastră ne-ați învățat că cel mai frumos lucru este să mori pentru Isus. Aceasta ar putea să fie ultima noastră Cină. Haideți să o serbăm și apoi vom muri.**”*

Celălalt invitat, **reverendul M**, a adăugat: „Datorită unei minuni au fost salvați”.

Dar multe alte congregații creștine din nordul și centrul Nigeriei nu au fost salvate. Horde de islamisti au dat foc Bisericilor și au interzis bărbaților, femeilor și copiilor să scape. S-au așezat înarmați la fiecare ușă cu arme automate.

Relatări precum cele ale păstorilor din Nigeria, ar putea umple pagini întregi. Noi, cei ce ne bucurăm încă de libertate, putem învăța din asta. În fiecare duminică, de fiecare dată când când ne întâlnim în Bisericile noastre, putem să ne unim cu ei în rugăciune, cu frații și surorile noastre din Nigeria, și din alte părți ale globului, care suferă persecuții.

„Întrebarea care ne-o punem de fiecare dată, este când și în ce biserică va exploda următoarea bombă”, spuneau recent și creștinii din Egipt. Bisericile copte egiptene au suferit și ele un val de persecuții și aceste atacuri continuă.

De fiecare dată când ne pregătim să mergem la Biserică, ar trebui să ne reamintim de cei care ies din casă pentru a se întâlni cu frații lor de credință, dar nu au garanția că se vor întoarce teferi acasă.

Sursa: The Christian Post

Pentru Știri Creștine, Beni Drădici

Miercuri, 31 Mai 2000.

De pe terasa casei familiei Wurmbbrand, insula Catalina era ascunsă de un val gros de ceață. Aerul cald, venit din înălțime să mângâie fața rece a Pacificului, era condensat în miriade de lacrimi minuscule, care te împiedicau să vezi în depărtare. În casă era forfotă mare. Peste membrii familiei, peste doamna notar, venită să legalizeze documente importante și definitive, peste infirmiera cufundată în fișe medicale, peste cei ce stăteau zi și noapte să vegheze și să îngrijească, picaserăm și noi, grăbiți să participăm sentimental la starea generală de teamă și îngrijorare.

La aproximativ cinci ani după operația de cancer la duoden, sora Sabina fusese transportată urgent la spital, din cauza unei hemoragii interne. Primele analize au confirmat teama: stare de cancer generalizat.

Pentru cei ce o vedeau pe sora Sabina „stâlpul casei”, vestea a venit ca un trăznit. Prima întrebare inevitabilă care s-a ridicat în inimile tuturor a fost: „Ce se va întâmpla cu fratele Richard?”

În tot acest timp, sora Sabina și-a ascuns cu strășnicie suferința proprie. Toată lumea s-a preocupat de fratele Richard, crezând-o pe dânsa, într-un fel, „nemuritoare.”

Vestea că Domnul s-ar putea s-o cheme acum pe dânsa prima acasă, a răsturnat toate calculele și previziunile noastre.

Când, în sfârșit, ni s-a permis să mergem s-o vedem, am găsit-o pe sora Sabina adunată între pernele patului, cu un zâmbet obosit pe față. După câteva secunde, acest zâmbet a fost însă înlocuit de obișnuita ei față luminoasă. Fără îndoială, se bucura să ne vadă. Ne-a spus:

„Se întâmplă ca între buni prieteni... Noi l-am primit pe Domnul Isus în inima și în casele noastre, iar

acum El ne spune: «Ajunge cât am stat împreună, la voi, acum mai veniți și voi la Mine acasă»”.

Vorbele sorei Sabina răspândeau în jur mireasma inconfundabilă a iubirii de Dumnezeu.

Mi-am amintit motto-ul nostru de la Paște: „Credința face totul posibil; dragostea face totul ușor.”

După ce am cântat câteva cântări și ne-am rugat, am dat să plecăm acasă:

„Nu se poate! L-ați văzut pe Richard?”

I-am spus că dânsul a luat niște medicamente și se odihnește în cealaltă cameră.

„Nu se poate să plecați fără să vă vadă. Treziți-l! Îi va face o mare bucurie.”

Insistența dânzei ne-a împins către celălalt dormitor. Când a deschis ochii să ne vadă, primele cuvinte pe care le-a rostit au fost: „Unde-i Bințea? Să vină și ea aici!”

I-am spus că este ocupată, dar că va veni și dânsa mai târziu. L-am dus cu vorba. Deși știa că sora Sabina fusese la spital, ceilalți hotărâseră să nu-i spună care este situația.

Primul pe care l-a recunoscut și l-a chemat aproape, a fost fratele Traian Ban, tatăl soției mele: „Uită-te la el! Ce faci *pușcăriașule*? E colegul meu!”

Am cântat împreună cu dânsul una din cântările favorite, apoi l-am îndemnat să se roage pentru noi. Mi-a răspuns șăgalnic și foarte obosit: „Nu s-ar putea invers?”

În clipa aceea, l-am surprins iarăși ca pe un maestru șahist cu câteva zeci de mutări înaintea noastră. Am înțeles că... știa, și ne cerea acum ajutorul nostru în rugăciune.

Când ne-am despărțit și am plecat peste deal, dinspre Catalina oceanul rece își trimitea norii pufoși și vineții, ca pe o plapumă de noapte, care să acopere somnul celor peste cincisprezece milioane de oameni din valea Los Angelesului.

Pentru doi dintre aceștia, foarte dragi inimii mele, norii aceștia vesteau, o dată mai mult, apropierea serii, dar și așteptarea unor mult doriți zori ai unei „zile viitoare”.

Astăzi e Sâmbătă, 3 Iunie. Neanunțați și neașteptați, dar foarte bineveniți, s-au pogorât la noi, din nordul Oregonului, tanti Valerica și nenea Aurel Popescu. Prietenii adevărați se strâng, la necaz, aproape, și se încălzesc la focul amintirilor care-i pregătesc pentru vremurile viitoare.

<https://amintiricusfinti.wordpress.com/>
<http://barzilaiendan.com/>

DACĂ O VREA DUMNEZEU...

Costache Ioanid

Un sătean, într-o vreme
prins de-al banilor dor,
se porni de cu noapte
cu doi boi la obor.

Și plecând, zise : - Leano,
vezi de vaci, dă la porc,
că eu vând iute boii
și la prânz mă și-ntorc.

Ea în poartă-i răspunse,
închizând cu un resteu:
- Zi și tu, măi bărbate:
„Dac-o vrea Dumnezeu!”

- Ei ! Vorbiși să nu taci.
Greu să prinzi un temei.
Ce să vrea Dumnezeu?
Că doar boii-s ai mei!

- Sunt ai tăi, ai dreptate,
și să-i vinzi n-o fi greu.
Dar tu zi, măi bărbate:
„Dac-o vrea Dumnezeu”.

- Hai ! Destul ! Am plecat.
Și, luând un cocean,
țanțoș omul porni :
- Hai, Lunei, Hai, Duman.

Iar la târg, când văzu
că se strâng mușterii,

hai să țină la preț.

- Cum îi dai?

- Zece mii!

- Zece mii? Ești nătâng?

Îi vorbiră pe șleau.

Dar i-a zis unul gras:

- Zece mii? Zece-ți dau,

dar așteaptă, că-ntâi
vreau să cumpăr nutreț.
Și țăranul ținu
și mai tare la preț.

Se făcu de amiază!
Toți plecară curând.
Mușterii cel gras
să mai vie nici gând.

Și abia în amurg
i-a șoptit un coțcar:
- Boii-s buni, dar bolnavi...
vrei pe ei un miar ?

I-a vândut speriat.
Iar prin târg, dup-un ceas,
îl zări pe coțcar
cu clientul cel gras

povestind la un han
între alți negustori:
- L-am prostit pe țăran,
de-l trecură sudori!

„Zece mii! Zece-ți dau!”

Îl legară la cap.

Și i-am dat pe doi boi

Un miar, ca pe-un țăp.

Bietul om, auzind,
îi săriră scânteii.

- Hoți! Tâlhari! M-au prădat!
Puneți mâna pe ei !

Se făcu țărăboi.
Îl loviră abraș.
După toate, plătea
Și-un... cinstit adălmaș...”

Se trezi către zori
într-un șanț cu nămol,
fără boi, fără bani
și bătut ca un țol...

Și gemând de dureri
se porni către sat.
Câte-un câine latră
la vre-un gard depărtat...

Iar când zorii urcau
prima zare de foc,
Leana-n somn auzi
la fereastră : Boc! Boc!

Ea, din pat : - Cine e ?
El, de-afară, cu greu :
- Eu, bărbatu-tău Leano,
dac-o vrea Dumnezeu!...

REBUS

(Inspirat din Psalmul 104)

Cât de multe sunt lucrările Tale, Doamne!

ORIZONTAL

- 3. ființă
- 4. se suie pe munți
- 8. zarzavaturi
- 11. întuneric
- 12. zburătoare
- 14. hotar
- 16. înveselește inima

VERTICAL

- 1. vas
- 2. pomicultor în Liban
- 5. pășune
- 6. vorbe bune
- 7. fiare
- 9. ulei
- 10. răsare iarba
- 13. solii lui Dumnezeu
- 15. recoltă

Răspunsuri din numărul trecut – Tatăl nostru. ORIZONTAL 2-calendar; 4-vie; 8-cer; 10-pită; 11-nonsens; 14-iertare; 16-Terra; 17-știe; 18-fortă; 19-voia; 20-azi. VERTICAL 1-părinte; 3-cerere; 5-izbăvire; 6-Dumnezeu; 7-sfânt; 9-ascultă; 12-vină; 13-măreția; 15-oratori

„Slavă Domnului”

Era odată o femeie săracă. Ea, pentru orice bine i se făcea, oricât de mic bine i se întâmpla, rostea mereu: „Slavă lui Dumnezeu!”. Lângă ea trăia un vecin bogat, care, de fiecare dată când trecea prin fața casei ei o auzea spunând: „Slavă lui Dumnezeu”, „Mulțumesc Doamne”, și se enerva foarte rău. A răbdat până într-o zi când i-a spus servitorului său:

- Mergi în piață și cumpără două sacoșe cu alimente și du-le acestei femei. Iar când te va întreba cine le trimite, să-i spui că diavolul.

Așadar, a doua zi, servitorul sună la ușa femeii. Când deschide, vede pe servitor cu cele două sacoșe pline.

- Slavă lui Dumnezeu! Îți mulțumesc, Doamne, a spus femeia strălucind de bucurie.

- Nu vreți să aflați cine v-a trimis aceste alimente? a întrebat servitorul.

- Nu fiule, nu are importanță. Când Dumnezeu vrea, și diavolul îi slujește, a spus femeia bucuroasă și a intrat cu sacoșele înăuntru.

Între copii

- Ce sunt vecinii?

- Vecinii sunt niște oameni care stau la un loc și când nu au mălai, ei se împrumută. (7 ani)

- Ce este acela un secret?

- Secretul este atunci când nu trebuie să știe poliția. (6 ani)

- De ce găina nu zboară pe sus, ca celelalte păsări?

- Găina nu zboară pe sus ca celelalte păsări, pentru că-i e frică să nu scape oul, când îi vine să-l facă. (10 ani)

- Poate Cain și Abel nu s-ar fi omorât, dacă aveau camere separate. La noi, cu frate meu, funcționează... (6 ani)

PRĂJITURĂ CU CĂPȘUNI ȘI IAURT

TIMP DE PREPARARE – 20 minute | TIMP DE GĂTIRE – 15 minute | TIMP TOTAL – 35 minute | PORȚII: 8-10

INGREDIENTE

Pentru blat:

4 ouă
100 g zahăr
100 g făină
zahăr vanilat
coajă de lămâie
un praf de sare

Pentru cremă:

300 ml smântână
350 ml iaurt grecesc
150 g zahăr pudră
coajă de la o lămâie
zahăr vanilat
500 g căpșuni
3 plicuri de gelatină (30 g)

Pentru glazură

2 plicuri gelatină roșie
50 g zahăr
400 ml de apă +/- suc de lămâie

Dragi cititoare, dacă aveți întrebări sau sugestii vă rugăm să ne contactați. Am fi bucuroși să știm cum v-au reușit rețetele. Telefonați la Aneta: 0402 923 268 or email: sperantaaus@gmail.com

BLAT PANDIȘPAN

Pentru pandișpan se bat albușurile cu zahărul, se adăugă gălbenușurile și restul ingredientelor și, la final, făina, treptat. Compoziția se toarnă într-o tavă tapetată cu hârtie de copt și se coace 10 min la 180° și încă 5 min la 170°.

CREMA

Se bate smântâna într-o frișcă moale, se adăugă zahărul pudră și iaurtul, zahărul vanilat, coaja de lămâie.

Gelatina se pune în apă rece, (cât să o acopere), se lasă la hidratat și apoi se adaugă în frișca bătută. Se taie căpșunile mărunț și se adaugă și ele.

ASAMBLAREA PRĂJITURII

Blatul pandișpan răcorit se taie în două foi. Prima foaie, baza, se așează înapoi în tava în care s-a copt

(se îndepărtează hârtia). Peste el se toarnă toată crema și se acoperă cu al doilea blat.

GLAZURA

Pentru jeleu se amestecă praful și zahărul și apoi se adaugă apa. Se pune oala pe foc la încălzit, fără să se lase la fiert (doar se încălzește). Fierberea distruge gelatina! Se amestecă până se dizolvă, și lichidul devine transparent. Se lasă un pic la răcit. Jeleul roșu se toarnă peste blat și se pune la rece până a doua zi.

SERVIREA PRĂJITURII

Prăjitura cu căpșuni și iaurt se poate felia clasic sau se poate decupa cu un cilindru metalic. Astfel se văd foarte frumos straturile prăjiturii: blaturile, crema de iaurt cu bucățele de căpșuni și jeleul roșu de la suprafață. Se servește cu căpșuni proaspete și frișcă.

Poftă bună

Dragi cititori și cititoare

Vă reamintim că este timpul de reînnoire a abonamentelor, pentru anul 2016. Puteți plăti costul abonamentelor, corespondenților din Bisericele Dumneavoastră, sau direct la: Commonwealth Bank. Hope Brochure/Speranta BSB: 063610 Acc: 10624398
Costul unui abonament pentru un an este de \$40.00 + cheltuieli de transport (unde este cazul).
Prețul unei reviste este de \$4.00

Neamului meu

Eu n-am fost atunci în Gabata
Când greaua sentință s-a dat,
Dar știu că și eu, ca și tata,
Îl am ca strămoș pe Pilat.

Eu nu L-am lovit nebunește,
Cu pumn noduros, grosolan;
Dar simt că și-n mine zvâcnește
Prin vremi, acel sânge roman.

Noi n-am fost când gloata nebună
Strigând, pe Baraba-a ales;
Dar suntem citați împreună,
În marele lumii proces.

Români suntem astăzi sub soare,
Născuți din ai Romei soldați
Și zic: decât alte popoare,
Noi suntem mai mult vinovați.

O limbă latină și dulce
Ne-a dat Dumnezeu să vorbim;
Ca scrisul de-atunci de pe cruce,
Ușor să putem să-l citim.

Românii, pieriră din lume,
Cu scurgerea vremii s-au dus...
Dar noi le-am luat mândrul nume
Și sfânta credință-n Isus.

Istoria bimilenară
Un nume și-un crez ne-a păstrat;
Iar soarta când ne-a fost amară,
Acestea tărie ne-au dat.

Și dacă martirii-n arene,
Plătiră al lor sânge ca preț,
Să nu inventăm alte scene
Urmând strămoșescul dispreț!

Să nu îi mai fim iar vrăjmașul
Ce cuiele-n mâini l-a bătut!
Ci să-L proclamăm ca sutașul,
Ca primul roman ce-a crezut!

Români, de pe glia străbună,
Vă-ntoarceți sub cruce-napoi!
Primiți, răspândiți Vestea Bună,
Fiți bravi, Dumnezeu e cu noi!

P
E
T
R
U

D
U
G
U
L
E
S
C
U

Timpu este scurt

„Răscumpărați vremea, căci zilele sunt rele.” Efeseni 5:16

Iată un mesaj care vrea să ne facă să înțelegem chemarea timpului în care trăim! Să nu lăsăm ca împrejurările să ne influențeze, să ne trântescă sau să ne ridice! Nu împrejurările să ne formeze, ci noi să le formăm! Nu valurile poartă peștii, ci peștii trec prin valuri. Ați văzut cum zboară păsările pe timp de furtună? Este greu să zbori contra curentului furtunii, dar se poate, însă nu prin puterea proprie.

<http://www.betania-tm.ro/>